

EEN “SNUIVERTJE” NAAR DE STAD

VERHALEN ONDER UIT DE OUDE SCHEEPSKIST

Het was een prachtige dag en ik was met een loodsbestelling 's morgens op zee begonnen. Reis naar de stad en daarna een paar uurtjes wachten op een loodsstation, waarna ik een mooie en vlotte reis weer terug naar zee kreeg. Bij de kruistemperatuur me aangemeld bij de loodsdienstleider op de Verkeerscentrale in Hoek van Holland. “Leen, dat wordt de tender”, was het mooie antwoord van de LDL. Heerlijk vroeg thuis bij vrouw en kinderen. Hoe mooi kan het leven zijn. Terwijl ik nog stond na te genieten van de gedachte vroeg naar huis te gaan, begon ineens de pieper met het oproepsignaal. Dus meteen maar weer contact gezocht met VCH. “Sorry Leen, maar er komt ineens een fruitjager voor de stad bij. Zou jij deze Griekse ‘snuiver’ voor de IJselhaven nog even mee willen nemen, want we komen mensen tekort. En hij is al in de buurt. De tender brengt je dan meteen door”. Een ‘snuivertje’ voor de stad? Och ja, waarom ook niet. Ben ik maar een paar uurtjes later thuis. Uiteraard ja gezegd en de LDL ook weer blij. Bovendien was het erg mooi weer en de vloed zou ook gaan doorstaan.

Op zee door de tender afgehaald in de buurt van de Maas Oost. Ergens in de zuidwest zag ik een prachtige witte, iets belegen, fruitjager, die zo te zien langzaam in onze richting stoomde. En ondanks de teleurstelling niet meteen naar huis te kunnen, was ik helemaal tevreden met deze prachtige snuiver. Ik werd zelfs weer helemaal blij van binnen. Een kwartiertje later meldde ik me op de brug van de Griekse fruitjager. Een vriendelijke kapitein, die me meteen een cup of Griekse koffie aanbood. Uiteraard dit sympathieke gebaar in dank aanvaard. Het schip had er een flinke reis opzitten vanuit Zuid Amerika en de mensen op de brug waren, zo te zien en zeker te horen, heel blij weer een haven in Europa aan te doen. Dus: “Captain, welcome in Rotterdam!” Een blijde grijns op z'n gezicht was het antwoord. Toen maar eens de gebruikelijke gegevens uitgewisseld. Uiteraard aan de kapitein gevraagd of de ankers, indien nodig, meteen konden vallen. En toch ook nog maar even

gevraagd of de machine het ook op achteruit deed. “No problem, meester pilot, everything on this ship is o.k.”. Nou gelukkig maar, want je kunt tenslotte nooit weten of de machine, na enkele weken alleen maar vooruit te hebben gedraaid, nog wel zin had in achteruit. Dus helemaal in m'n nopjes stoomden we volle kracht in de richting van de Maasmond. Een heerlijke snuiver naar de stad. ETA stad doorgegeven en, naast de navigatie en het obligate babbeltje met de kapitein, me bezig gehouden met het nippen aan het kopje Griekse koffie met een glas water erbij. Een vriendelijke en goedgemutste Griekse kapitein en een tevreden loods op een snelle ‘snuiver’ naar de stad op een mooie, zonnige dag. Mooier kan toch eigenlijk niet.

Helaas duurde dit aardse genot niet erg lang, want ongeveer een halve mijl aan zee van de Maasvlakte-Noord boei gebeurde het. Een enorme knal verscheurde de rust, alsof een kanon op de brug van het schip werd afgeschoten. Ik dacht dat ik een hartverlamming kreeg! De mensen op de brug waren allemaal heel even verdoofd door deze enorme knal en we stonden stijf van de schrik. Nadat ik na een paar seconden weer helder kon denken, keek ik naar de slagerteller. De machine draaide nog steeds volle kracht, dus die leefde nog. Ben toen naar buiten, de brugvleugel op gegaan. Daar was niets bijzonders te zien. In het stuurhuis deed de kapitein verwoede pogingen om de machinekamer per telefoon te bereiken. Eerst geen contact, maar even later werd er teruggebeld. Er had zich een explosie voorgedaan bij een van de twee luchtvatens voor het starten van de machine. Het bleek dat van een van die luchtvatens door de explosie de afsluiter er vanaf was gescheurd en dat beide luchtvatens leeg waren. Dat verklaarde deze oerknal. Ik realiseerde me meteen dat wanneer de machine nu gestopt zou worden, we deze niet meer aan de praat zouden krijgen vanwege het ontbreken van lucht om te starten. En dat dan het schip feitelijk onmanoeuvrbaar zou zijn. Verder de rivier opvaren was natuurlijk uit den boze. De

machine toen op langzaam gezet en aan de kapitein meegedeeld dat we over stuurboord eruit zouden draaien in afwachting van verdere berichten uit de machinekamer. Uiteraard was de kapitein het daar helemaal mee eens.

Nu begon de discussie met de machinekamer via de telefoon. En die discussie ging gepaard met zeer weidse gebaren en veel en hard geschreeuw op z'n Grieks, zoals ik dat wel eens vaker had meegemaakt op een Griek. Nou ken en herken ik wel enkele loodstechnische vaktermen in het Grieks, maar deze uitgebreide vocabulaire had ik nog niet gehoord! Intussen ook radar Maasmond geïnformeerd dat we eruit draaiden en voorlopig de zuidwest in zouden stomen om te gaan ankeren. Later nog even contact gehad met de LDL op VCH; de situatie uitgelegd en dat we, althans voorlopig, niet naar Rotterdam konden. Eerst moest er duidelijkheid komen over de eventuele mogelijkheden van reparatie.

Nadat we waren rondgegaan en we langzaam de zuidwest in stoomden om ergens tijdelijk te gaan ankeren, kwam de hoofdmachinist op de brug. Meteen begon er een weer heel felle discussie tussen hem en de kapitein in het allerbeste Grieks dat ze beschikbaar hadden. Ook de eerste stuurman, door de kapitein aangesproken met 'kaptan Jani', kwam boven. Hij zou even later naar voren gaan om het anker te presenteren. Op de kaart een plekje uitgezocht waar we tijdelijk konden ankeren. Volgens de hoofdmachinist zouden ze het ene luchtvat met de afgescheurde afsluiter kunnen ontkoppelen, zodat er gebruik kon worden gemaakt van alleen het andere luchtvat. Dan kon in ieder geval de machine weer gestart worden. Uiteraard moest dan wel bij het manoeuvreren rekening worden gehouden met de beperkte hoeveelheid startlucht. De verwachting was, weer volgens de hoofdmachinist, dat het een uurtje zou duren. Nou dat viel dan toch weer mee, zouden we misschien toch nog een achtervloedje meekrijgen naar de stad.

Toen we bij het uitgekozen ankerplekje waren aangekomen, en inmiddels de machine was gestopt, werd de eerste stuurman naar voren gestuurd en kort daarna kreeg hij de opdracht om het anker te laten vallen. Maar wat er ook viel, het anker zéker niet... wel rolden er de nodige 'Griekse knopen' over de brug en door de loudhailer naar de bak. Het flitste door me heen: "Miestert pilot, everything on this ship is o.k." Maar, na een hoop geschreeuw en gekrakeel, slaan met een voorhamer op de ketting en nog meer verwoede technische pogingen, redde het anker zélf de situatie door toch maar, heel onverwacht, uit de stuurboordskluis in het water te vallen. En na enkele lengtes te water hebben uitgevierd, kwam het schip tot rust op een bijna gladde zee, zo'n beetje zuidwest voor.

Nu begon het wachten op de ontwikkelingen in de machinekamer. De kapitein hield me keurig op de hoogte van de tijd die men nog nodig dacht te hebben voor de reparatie, het afkoppelen van de afsluiter met luchtvat. Terwijl de reparatie daar beneden in volle gang was, werd ik verrast met een heerlijke maaltijd: Griekse giro's, een frisse salade met brood en fetakaas. En wat er allemaal nog meer op de klaptafel werd neergezet. Moet gezegd: ik was volledig verzorgd! Helaas werd het door de hoofdmachinist bedachte uurtje eerst een 'Grieks uurtje', en uiteindelijk bleken er voor de reparatie zo'n vijf echte uren nodig te zijn. Terwijl dus de wachttijd op de brug steeds langer werd, werd het humeur van de kapitein steeds slechter. Bijna continu hing hij aan de telefoon en moesten er allerlei berichten worden verstuurd. Inmiddels had ik aan de LDL in de Hoek gevraagd om even m'n vrouw te bellen en haar te zeggen dat het wel eens erg laat kon worden. Het was schitterend weer en hoewel ik het wel rot vond om erg laat thuis te zijn, genoot ik van een prachtige zonsondergang, maar ook van de humoristische opmerkingen van collega's die me zo nu en dan probeerden 'moed' in te spreken.

EEN “SNUIVERTJE” NAAR (VERVOLG)

Uiteindelijk kwam dan toch het verlossende telefoontje uit de machinekamer: de reparatie was gefikst en het overgebleven luchtvat was weer op druk gebracht. Beneden scheen alles dus weer in orde te zijn. Kapitein heel blij en ik ook uiteraard. De toch wel gespannen sfeer op de brug door het slechte humeur van de kapitein in de voorbije uren, veranderde meteen in goedgemutste gezichten.

Maar... toch eerst maar eens even de machine geprobeerd op ZLV en ZLA, en dat enkele keren. Machine werkte prima en alles in de machinekamer bleef blijikbaar ook normaal functioneren. Contact opgenomen met VCH en gezegd dat deze Griekse,

iets gehandicapte 'snuiver' weer klaar was om naar binnen te gaan. Kregen kort erna bericht dat het schip welkom was in Rotterdam. Nadat het anker was thuisgehaald, de ETA stad met wat bijzonderheden doorgegeven en opgestoomd naar de Maasmond. De reis naar de IJselhaven verliep verder uitstekend, wel stroom tegen, maar de Griekse koffie smaakte prima.

Een 'snuivertje' naar de stad... wat wil je als loods nog meer!

Met vriendelijke groet, Leen Bosma